

la veu de Benicarló

de Benicarló

NI CARXOFA,
NI BENESTAR SOCIAL,
NI LLUM DE LES IMATGES.
LA GENERALITAT ENS DEIXA
SENSE RECURSOS
I ACÍ TAN CONTENTS

CADA SETMANA
AL TEU QUIOSC!!!

la veu

de Benicarló [info](http://www.laveudebenicarlo.info)

EDUCACIÓ: LA GENNERACIÓ DELS TUPPER'S

Ni Carxofa, ni Benestar Social, ni Llum de les Imatges. La Generalitat ens deixa sense recursos i ací tan contents.

text REDACCIÓ

El Consell Regulador de la Carxofa s'asfixia, els nostres recursos de Benestar Social pengen d'un fil, i el de l'exposició de la Llum de les Imatges d'un altre, encara que este últim ja està mig trencat perquè han fulminat la fundació que el regentava. I tot, perquè la Generalitat no paga. No paga res.

En la pràctica: un bon grapat de llocs de treball que desapareixen, inversions directes i indirectes que mai arribaran al nostre poble i, com a conseqüència, una pèrdua del poder adquisitiu dels nostres conciutadans. I ningú obri la boca. Tot està bé, ens continuem creient les promeses que ens fan des de València, utilitzem les xarxes socials per a criticar les retallades però quan ens arriben, estan ben fetes. Això, si més no, és el que diu el nostre alcalde. Tenim tema, d'esta i de les properes setmanes, si els nostres polítics no espavilen i es trenquen l'esquena treballant pel nostre poble. I és que per això cobren.

CARXOFES CONGELADES... PER FALTA DE SUBVENCIONS

Benicarló s'ha vist obligat a recórrer al rescat del Consell Regulador de la denominació d'origen protegida Carxofa de Benicarló. Tot, per la situació en la qual es troba l'entitat per la falta de pagament de les subvencions compromeses per la Generalitat Valenciana, i que en aquests moments ascendeix a 68.000 euros. En concret el consistori benicarló va aprovar en el darrer plenari transferir al consell regulador 15.900 euros, que no impediran la retallada de personal plantejat des de l'organisme i el descens de les activitats promocionals de la carxofa de Benicarló. De fet, la passada Festa de la Carxofa ja va veure reduïts els actes organitzats des de l'entitat, atés que els problemes econòmics s'arrosseguen des del passat exercici.

I vist que la situació no té aspecte de solucionar-se a curt termini, el regidor d'Agricultura, Eduardo Arín, va sol·licitar a la junta directiva de l'organisme que estudien la possibilitat de ser autosuficients a través de la realització d'esdeveniments que generen recursos propis o disminuint les seues despeses. Malgrat això, va seguir manifestant el

ve de la pàgina anterior

seu suport a les activitats que desenvolupen i que permeten la promoció de la denominació d'origen Carxofa de Benicarló que des de la seua fundació en 1994 ha realitzat nombroses actuacions. Però de moment, hi ha treballadors al carrer, famílies que es queden sense la seua font d'ingressos per la inoperància de la Generalitat Valenciana.

UN MES MÉS DE RESPIR PER ALS CENTRES SOCIALS DE BENICARLÓ

I amb comptagotes i sense saber el que passarà demà, però plantant cara almenys al dia a dia. L'ajuntament de Benicarló ha pogut afrontar el pagament de les nòmines d'aquest mes dels treballadors dels centres socials gràcies a l'ingrés d'una part de la subvenció que deu la Generalitat Valenciana al consistori benicarlando. Així ho va confirmar el regidor de Benestar Social en funcions, Pedro García, després que el passat mes de juliol "s'ingressara el pagament pendent d'un dels centres, que ascendeix a una quantitat que ronda els 130.000 euros". Amb aquests diners, va assegurar García "hi ha hagut suficient per a afrontar el pagament de les nòmines" dels cent treballadors contractats en els centres socials especialitzats de Benicarló. En qualsevol cas, l'edil va reconèixer que el compromís de l'administració autonòmica era que el pagament total del compte pendent, que ascendeix a 1,3 milions d'euros "es faria efectiu al juliol, cosa que no ha estat així. Però ara sí que s'han compromès en ferm que a l'agost es pague, encara que siga una altra petita part".

García suposa que els fons provindran de fons que ha sol·licitat la Generalitat per a sanejar les seues arques. Així les coses, el centenar de treballadors que estan empleats en aquests centres seguiran percebent amb regularitat el seu salari, atés que malgrat els problemes del consistori per a afrontar els pagaments, ells no han deixat de cobrar la seua nòmina.

Açò ha estat possible perquè l'Ajuntament de Benicarló va realitzar dues operacions de crèdit per valor de 200.000 € i 60.000 €. Amb aquestes quantitats es van satisfer les nòmines i el pagament a proveïdors. El deute de la Generalitat amb l'Organisme Autònom de Centres Socials Especialitzats ascendeix en aquests moments a 1.300.000 €. Tres milions d'euros del pressupost municipal de Benicarló es destinen a la gestió de l'OACSE, del que depenen quatre centres d'atenció a persones amb discapacitat i persones majors.

...I ADEU A LA LLUM DE LES IMATGES...

Marcelino Domingo, alcalde de Benicarló sosté que no se li ha comunicat oficialment cap novetat pel que fa a l'exposició programada per la fundació la Llum dels Imatges a Benicarló. Però és que el Ple del Consell ha aprovat l'extinció de nou fundacions del sector públic, mesura que s'emmarca en l'execució del Pla Estratègic de Racionalització i Reestructuració del Sector Públic Empresarial i Fundacional de la Generalitat, i entre estes fundacions que desapareixen es troba la de la Llum de les Imatges. Segons el Consell aquestes fundacions

s'extingeixen "per haver complit els seus objectius fundacionals, per impossibilitat del seu compliment donada l'actual conjuntura econòmica o bé perquè les seues funcions passaran a ser desenvolupades directament des de l'Administració de la Generalitat o des d'altres ens", segons va explicar el president Fabra. "No tinc ni idea de si es farà o no es farà, no m'han dit res", va confirmar Domingo. En qualsevol cas, es va alegrar de la possibilitat "de poder contribuir a un estalvi important en la nostra economia". Domingo va considerar que "és una despesa que en aquests moments no és necessària, em sembla un bon estalvi que no es faça aqueixa inversió". Tot, va sostenir, malgrat que "li toque al meu poble".

La Fundació de la Llum dels Imatges va programar per a finals de 2013 la inauguració de la seua pròxima mostra, que tenia previst instal·lar-se repartida entre les seus de l'Arxiprestal de Vinaròs, la parròquia de Sant Bartomeu de Benicarló i les esglésies de Culla i Catí. A la nostra localitat, ja estaven confirmades per a entrar en els tallers de restauració el retaule de Vicente Macip de 1515, situat en Sant Bartomeu, a més de la rehabilitació de l'esmentat temple. El que no ha calculat l'alcalde és l'impacte econòmic que deixarà de percebre Benicarló, i l'estalvi econòmic que suposava per a nosaltres que la fundació actuara en la nostra ciutat. Queda en l'aire la hipotètica inversió que s'haguera fet en la rehabilitació del temple principal del municipi, però que segur haguera segut milionària atés el mal estat de conservació que té. Durant l'exposició, la publicitat gratuïta, de la qual es beneficiaria Benicarló, haguera atret a milers de visitants, amb el conseqüent benefici per a tots els negocis de la ciutat, com ha passat en altres poblacions on s'ha celebrat. I que el temple parroquial es quede restaurat, és un patrimoni recuperat per als benicarlandos. I ben mirat, i convenientment publicitat, aquest recurs cultural haguera estat una font important i constant d'ingressos. Però el nostre alcalde... no ho considera necessari!

LUIS SERRANO A LA BANDA DE BENICARLÓ

text i foto REDACCIÓ

Luis Serrano Alarcón, jove músic, director de Banda y compositor amb una dilatada trajectòria musical repleta d'èxits a nivell nacional i internacional, dirigint en Singapur, Itàlia, Estats Units o Colòmbia o essent interpretades obres seues en més de 25 països, ha estat duent a terme unes primeres jornades de treball amb la Banda de Benicarló els passats dies 3 i 4 d'agost.

Amb motiu de l'actuació de la Banda a les festes patronals en la tradicional Serenata de Sant Bertomeu del 23 d'agost i per tal de donar-li una major vistositat a aquest centenari acte, l'Associació Musical "Ciutat de Benicarló" des de fa ja uns anys convida a un director de renom, amb latent projecció musical, per tal de ficar-se al front de la formació i dirigir una sèrie d'obres pròpies que formen part del repertori escollit per aquest dia tan assenyalat. En aquesta ocasió i sota la batuta de Luis Serrano es podrà gaudir del pasdoble "El torico de la cuerda" i "Duende", ambdues peces de gran exigència interpretativa.

D'aquesta forma l'entitat aposta, en aquest concert, per l'alternança en la direcció comptant amb directors de prestigi, donant versatilitat als músics, els quals poden treballar amb diferents "batutes" i guanyar així en experiència; a la vegada que també s'aposta per una actuació de gran qualitat musical de la qual puga gaudir el públic assistent.

INFERMERS A BENICARLÓ

text i foto NATÀLIA SANZ

El Col·legi Oficial d'Infermeria de Castelló va inaugurar una nova seu a Benicarló. L'objectiu és aproximar-se físicament a tots els col·legiats del nord de la província, atés que fins a la data els col·legiats de poblacions com Benicarló, Vinaròs o Morella havien de recórrer una gran distància per a poder tramitar documents en persona o participar en els cursos de formació del col·legi o la EVES (Escola Valenciana de Estudis de la Salut) que se celebren habitualment a Castelló de la Plana. El local escollit per la Junta de Govern que presideix Francisco Pareja Llorens està situat en l'Avinguda Llibertat i té espai suficient per a albergar un centre administratiu i aules en les quals el personal del COECS podrà impartir des de setembre els mateixos cursos de formació que es donaven a

Castelló. El COECS confia que aquesta ampliació de serveis reba una bona acollida ja que era una reivindicació llargament esperada pels col·legiats del nord de Castelló i que ara es materialitza. L'aïllament dels col·legiats del nord de la província va intentar pal·liar-se posant a la seua disposició cada vegada més documents i serveis via internet. Finalment ha estat Benicarló la població triada per a situar aquesta nova seu que prestarà servei als centenars de col·legiats i col·legiades que treballen i resideixen en aqueixes comarques. D'aquesta forma, els infermers de Morella, Vinaròs o Benicarló entre moltes altres poblacions, tindran a la seua disposició una oficina del col·legi en la qual poder realitzar totes les gestions que, fins a la data, havien de realitzar a Castelló de la Plana i que no eren possibles per internet.

EL CENTRE D'ESTUDIS, AMB EL SUPORT DE LA DIPUTACIÓ

text NATÀLIA SANZ

El president de la Diputació de Castelló, Javier Moliner i el president del Centre d'Estudis del Maestrazgo, Joaquín Roca, han signat un conveni pel qual la institució provincial aportarà 7.000 euros per a finançar els últims butlletins editats per l'entitat. Aquesta associació cultural té per objecte l'estudi i divulgació de la història, art, geografia, arqueologia o costums de l'antic Maestrat, així com el foment i desenvolupament de quantes activitats culturals es relacionen amb les comarques englobades sota aquesta històrica denominació. El diputat delegat d'àrea del Cultura, Hèctor Folgado, ha valorat

positivament "el suport a aquesta associació que porta ja més de 30 anys mantenint viva la història del Maestrat, una zona especial de la província de Castelló, que compta amb un patrimoni històric-cultural inusitat que hem de mantenir viu a través de la bona voluntat de les persones i el suport de les institucions". Des de 1982 aquesta associació es va posar en marxa a través d'un grup d'estudiosos i docents procedents de les diferents poblacions de la zona, conscients del patrimoni cultural i natural del Maestrazgo. Una vegada formalitzada, l'associació va començar a editar un butlletí que inclou estudis de diferents autors que conviden a la contemplació estètica i a la reflexió històrica.

LA GENNERACIÓ DELS TUPPER'S

text i foto NATÀLIA SANZ

La consellera d'Educació, Formació i Ocupació, María José Catalá, considera que "la mesura més encertada" seria "deixar en mà dels consells escolars" la decisió de si l'ajuda que perceben de l'administració per a manteniment de menjador "seria suficient" per a evitar haver de cobrar una quantitat simbòlica a aquells alumnes que porten el seu propi 'tupper' per a menjar en el col·legi. Així ho ha assenyalat en declaracions als mitjans de comunicació després de signar un conveni de pràctiques no laborals entre la Generalitat i S2 Grup, a preguntes dels periodistes sobre la mesura que estudia el seu departament i de la quantia que haurien d'assumir els pares per a plantar cara al pagament dels monitors que vigilen als menors durant el menjar. Catalá ha afirmat que és una iniciativa "orientada a generar estalvis en les famílies" i que, com a tal, si observen que els 30 milions d'euros que aporta la Generalitat a l'any, uns 20.000 euros per a centres de 100 alumnes de menjador, són suficients per a sufragar aqueixa despesa, no van a "fer als pares pagar absolutament res". "Això és el que estem estudiant ara mateix" i "si podem evitar aqueix pagament, efectivament ho farem", ha asseverat.

La titular d'Educació ha subratllat que "sembla que aquesta mesura de la carmanyola vaja dirigida a la gent més necessitada, i no és així", ja que "la gent més necessitada té beca de menjador, un de cada dos xiquets valencians. L'altre 50 per cent és al que se li podria obrir aquesta possibilitat". Una vegada donada aqueixa opció, creu que el més encertat

seria que cada consell escolar "visualitzara, en funció de les seues instal·lacions, quines necessitats tenen i si amb els diners que té per part de l'administració per a manteniment de menjador seria suficient". Catalá ha destacat que la Comunitat és "una de les que més inversió realitza en beques de menjador, amb més de 70 milions d'euros anuals i 80.000 alumnes que es veuen beneficiats d'una beca 100%", enfront dels "entre 13 i 15 milions" de Madrid i els cinc milions d'Aragó, i que, a més, aporta altres 30 milions anuals per al manteniment general dels menjadors escolars. "El que cal veure ara és si amb aqueixos 30 milions d'euros és suficient per a donar cobertura de monitors i d'atenció, d'instal·lacions, a aqueix 50 per cent que no estan becats perquè la situació de les seues famílies no és tan delicada" o si, per contra, "caldría fer alguna aportació", ha resumit. Generar estalvis davant els ajustaments realitzats Catalá ha argumentat que estudien "obrir aqueixa possibilitat" per a "l'altra meitat, que no accedeixen a la beca perquè la situació econòmica de la família no és tan delicada", atès que "el Govern valencià està fent ajustaments i està demanant molt als ciutadans i, per tant, el que hem de fer és intentar propiciar algunes iniciatives que generen estalvi a les famílies". Així, ha dit que permetre menjar de 'tupper' "podria suposar un estalvi mig de 85 euros al mes per cada xiquet per a la família". Sobre aqueix tema, ha reiterat que estudien "com obrir aqueixa possibilitat", d'acord amb "l'ordre de menjadors que regula l'accés o no d'aliments que són de fora del menjador escolar al mateix centre o al mateix menjador", al mateix temps que aborden aquest tema "amb confederacions i federacions de pares, amb tota la comunitat educativa". "Estem intentant fer un estudi", ha sentenciat.

TORNEN ELS IBERS A "EL PUIG"

text NATÀLIA SANZ

En el segle VII abans de Crist un grup de nòmades que va decidir instal·lar-se al Puig de la Nau de Benicarló van construir per a protegir-se senzilles cabanyes, fins que la civilització ibera va començar a proliferar pel territori i va impregnar el senzill poblat de la nova cultura. El de Benicarló, és un exemple clar de tipologies iberes, gràcies al magnífic estat de conservació en el qual es troba el llegat del segle V a.C que ha arribat fins a nosaltres. Amb ell sabem més del tipus d'habitatge, els utensilis i fins i tot del que menjaven els ibers benicarlandos. I de com vivien i del seu dia a dia s'encarrega de descobrir-lo als visitants l'Associació Pere de Thous, que aquest cap de setmana ha tornat a realitzar amb gran èxit de públic les seues ja famoses visites guiades. Un alfarer, un bodeguer, una farinera, dues teixidores, un guerrer, una sacerdotessa i un comerciant grec han estat els protagonistes de les visites, que s'han encarregat d'explicar el dia a dia del poblat, amb l'ajuda de material divers com una rèplica d'un teler, un molí rotatori i divers material bèl·lic. Els membres de l'Associació Pere de Thous van ser els encarregats d'explicar els secrets del passat de Benicarló i guiar als visitants pels complicats i tortuosos carrerons del vell poblat iber. Les visites dramatitzades al poblat iber d'El Puig de la Nau es repetiran diumenge que ve, atenent al gran èxit de públic i la intensa demanda d'aquest servei per part dels turistes que aquests dies estan de vacances en la ciutat.

En el segle VII abans de Crist un grup de nòmades que va decidir instal·lar-se al Puig de la Nau de Benicarló van construir per a protegir-se senzilles cabanyes, fins que la civilització ibera va començar a proliferar pel territori i va impregnar el senzill poblat de la nova cultura.

TROBADA DE GEGANTS I CABUTS

text NATÀLIA SANZ

La colla de Gegants i Cabuts de Benicarló va celebrar la XXII Trobada de gegants i cabuts a la nostra localitat. A l'acte van participar Les Feres de L'Estel del Collet, les colles gananeres de Vinaròs, Borriana, Amposta, Ulldecona, L'Aldea, Benicàssim, San Carlos de la Rápita, L'Alcora, Alcanar, Sant Andreu de Llavaneres y Benicarló. enguany la plantada dels gegants i cabuts participants en l'acte es

realitzava en la plaça de l'Emperador Carles I. Cal destacar que, com novetat, enguany, el públic podia conèixer la història i curiositats de tots i cadascun dels gegants i cabuts participants en l'acte, gràcies a una moderna aplicació QR. Desde la plaça de la plantada, i obrint desfilada amb les feres de L'Estel, el recorregut per diferents carrer de la ciutat va omplir-los d'alegria, i dels crits dels xiquets. A la plaça de Sant Bartomeu es va realitzar la ballada final i l'entrega de records als participants. Un berenar de germanor va posar punt i final a la trobada.

La carta de la mala llet

text ROBESPIERRE

Així és com m'alço cada matí. I això que fa anys i panys que no en prenc d'aquest líquid blanquinós que diuen que és tan important pels nostres ossos perquè no es trenquen abans d'ora i... . Ja em desvio del tema, de la mala llet amb que m'alço cada dia, sobretot quan veig la cara de babaus dels nostres polítics que li han agafat gustet a això de fotre la ciutadania mentre parlen de retallades.

I no em puc estar de preguntar-me si és que som imbècils, idiotes, gilipolles... o algun adjectiu semblant, perquè ens els mereixem tots, pel fet que han estat ells els que ens han abocat a aquesta dramàtica situació i encara no hem esta capaços d'articular una manera de ficar-li fre a aquest atropellament al que ens estan sotmeten.

Vaja d'entrada que jo no els he votat mai, ni als populars ni als socialistes, ni els votaré mai, perquè són les dos cares de la mateixa moneda i, per tant, no puc estar d'acord amb la famosa afirmació eixa que "tenim el que ens mereixem".

Com no els he votat mai, tot i que accepto la majoria que imposa la democràcia, no hi estic d'acord i tinc dret a criticar-los, a ells, que han estat els que ens han portat a aquesta situació, i als altres, a la resta, que fan d'oposició comparsa i que no han estat a l'alçada, sempre anant a remolc de la situació.

Si hi ha una classe política desprestigiada és la classe política espanyola. I si hi ha una cosa que no encaixa enlloc, de cap de les maneres, és l'invent eixe d'Espanya.

Sempre ens han dit que l'Àfrica començava als Pirineus i mai millor dit és del ben cert. Sense voler desprestigiar ningú del continent africà, la vella Europa... és la vella Europa, però nosaltres, la monarquia bananera en que s'ha convertit l'estat espanyol des de la mort de Franco, no té res a envejar a qualsevol Burkina Faso del citat continent Africà on la corrupció, el xoriceo, el mangoneo, l'amigisme, les comissions i tot allò que ens puguem imaginar de mala praxi política, és la seua moneda comuna. Recordeu allò... Àfrica comença als Pirineus!

I justa la fusta, així hem desembocat en aquesta situació kafkiana on la classe política es fica ella mateix el seu sou (algú ha vist mai que un treballador es fique ell el seu sou?) convertint les institucions, amb la contractació d'assessors personals que ningú sap el que fan, en una mena de clan o saga familiar que acaba

La guillotina

perdurant en el temps. I no cal mirar a Madrid, ací mateix a la nostra casa en tenim un cabàs d'eixos que han fet la seua butxaca gran a costelles del llardosos dels seus conciutadans. Ah, i quan toca retallar... amb ells no va la cosa. Ells no fan mai res!

Ací no ens fa res quan ens diuen que som el país més burro d'Europa. No ens sufoquem quan veiem que la televisió és la més analfabeta d'Europa i on els programes més vistos són si el Gran Hermano de torn se'n va al llet amb el Salvame de Luxe. Ni tampoc veure que els millors cervells del país se'n van, "a buscar-se la vida", a un altre lloc perquè ací és premia més saber

anar al darrera d'una pilota que esbrinar quin és el millor sistema de lluitar contra el càncer. No els cau la cara de vergonya als polítics locals, els de més amunt ja fa temps que la van perdre, quan un ciutadà ha de demanar hora a l'especialista de digestiu de l'hospital, per ficar-ne un exemple, i li diuen que, tal volta, a l'estiu de l'any que ve el podran atendre. I al més estil pa i circ, tampoc passa res si ens encolomen cinquanta vaques en un dia però ens retallen la majoria d'actes culturals. Tampoc cal preocupar-se atés que tenim una classe política local tan exquisida que tot i tenir els centres socials penjant d'un fil, la Generalitat Valenciana els deu quasi un milió i mig d'euros, ací hem decidit pagar-ho de la nostra butxaca demanant credits. I mentrestant, bons llepaculs, tenim un regidor d'aquest govern que els hi dona les gràcies si ens paguen, un any després,... "una xicoteta part". Podríem continuar i no acabar mai. Però no ací no sortim al carrer si no és...quan *la Roja* guanya el mundial. I així ens va.

Ah, i si el nostre alcalde vol ser valent, que ho demostre, però no precisament escrivint al seu facebook "que Rajoy baixe al carrer i veja com està la gent". Si vol ser valent amb les seues paraules que passe als fets. La frase en qüestió, i els comentaris associats, que ho envie directament al propi Rajoy, indicant-li el seu nom, càrrec i població. Aquest sí seria un signe de credibilitat. I després, com segurament no li farà cas, o li voldran fer un expedient, que dimitisca.

Aleshores tindrà tota la meua confiança.. i segurament la de molta altra gent. Després, si es vol tornar a presentar a la reelecció, en el partit que siga, tindrà el meu vot assegurat. I li dic més, si és necessari, jo mateix li faria campanya i fins i tot aniria a la seua llista... òbviament, si vol. Ah, i sense cobrar. És la meua paraula. Ara falta la seua. Espero la seua dimissió.

EDITORIAL

845

la veu de Benicarló

DES DEL 18

D'AGOST DE 1995

DOS COLLONS

L'actitud de l'alcalde de Benicarló davant els nous greuges que les administracions del seu partit polític infringeixen una vegada més al nostre poble és pot qualificar d'infantil. Un home amb dos collons el que fa és convocar una roda de premsa, pegar una punyada damunt la taula i dir que ja està bé, que no es pot consentir que es retalle, es retalle, es retalle (segons de què, que l'AVE a Zamora bé que es fa) i que Benicarló siga víctima sempre, sempre, sempre de totes les retallades i ací ens quedem com fava, que igual estic com estava. Perdó pel to marcadament masculista, però hi ha gent que no entén altre llenguatge per reaccionar.

No podem callar quan l'Administració valenciana ha malgastat diners en tantes i tantes coses –no cal repetir-les, que fan pudor- i ara se'ns diu que després d'anys d'esforços i sacrificis no hi ha un quinzet per a la promoció de la

carxofa. Algú hauria de pensar que estem parlant d'invertir, per favor, d'invertir. La Carxofa de Benicarló, sense la corresponent promoció serà una anècdota local que acabaran pagant llauradors –vendran a menys preu-, restauradors –quina setmana farem del menú de la carxofa?-, botiguers, propietaris de bars, retratistes i també, per què no, la mica d'ambient que hi ha al poble en les dates de la festa.

Això de l'abandonament també per part de l'Administració valenciana, que quede clar, de l'OACSE és un pecat mortal. Un pe-cat mor-tal. Ho diem amb total convenciment. A la presó els lladres que han tirat els diners a empreses ruïnoses com Terra Mítica o la puta Fórmula 1 i ara toleren que hagen de patir els més necessitats. Lladres, més que lladres. Aqueixos que es peguen copets al pit i tenen residències privades que reben subvencions aniran i cremaran eternament a l'infern. Déu ho vulga.

I la Llum de les Imatges. Pobre mossén Carlos, que es pensava que podia confiar en tota aquesta colla de fariseus i va anunciar amb il·lusió que l'any vinent la novena del Santo Cristo s'hauria de fer a l'església de Santa Maria perquè el temple de Sant Bartomeu estaria en obres o d'exposició. Davant de segons qui, no convé anar pel món amb una flor a la mà, mossén.

I mentrestant, ací, a callar i a engolir, que és el que convé... com a mínim –i no sabem per quin motiu- a la gent del Partido Popular.

CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa: per als abnegats llauradors que malgrat tot, aquest dies estan plantant les soquetes de les carxoferes que l'any vinent, si l'Administració ho vol, tornaran a ser orgull del nostre poble. Gràcies!

Panissola: gaudir d'un bon concert sempre és una de les millors sensacions que un afeccionat a la música pot trobar... fins que comença a sonar algun mòbil. No serà perquè no hi ha cartells indicadors. Però ni per eixes. Sembla que alguns inqualificables necessiten l'aparell de marres, fins i tot,... per anar a cagar! Així els caiga per la tassa!

laveubenicarlo@terra.es

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA

Col·laboradors:
XAVIER
RAMON PA
JESÚS M
J.M. SA

EL CÒMIC

Per Xavi Burriel

"La piona fogosa"

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

3x4

info

La informació que es multiplica

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

www.3x4.info

Exposició «Les Festes Valencianes»,

del Museu Valencià d'Etnologia (fins al 23 de setembre). Mucbe.

Organitza:
Museu Valencià d'Etnologia i Regidoria de Cultura.

LABORA: **Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana**

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVI BURRIEL, NATÀLIA SANZ, CARLES LLUCH, JORDI MAURA, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, G. SEGARRA, VICENT FERRER, ANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

Un pas enrere

No podrà dir ningú que des de la nostra digna institució local, o siga l'Ajuntament, no es fa res per potenciar... el castellà (ja hi van aprovar una moció de suport... com no el parlava ningú). Ara, fins i tot, contracten grups catalans de carrer que fan les actuacions en castellà. A això no li diuen discriminació positiva? *O aquello tan cacareado del hablemos valensiano!* No fos cas que no entenguérem els de la ratlla en amunt. La qüestió no és estranya. Sentim la radio –la SER- dimecres 8 a mig matí i entre la informació comarcal, amb talls de veu de regidors i altres persones dels ajuntaments que ens envolten, destaca l'única intervenció en castellà: la de la regidora de cultura de Benicarló. Dona, no cal que l'uses a casa, però és un detall i fa molt per la causa fer-ho quan parles en representació del càrrec que ocupes, en un informatiu realitzar en valencià i sobre una matèria, el tallers per a xiquets del MUCBE, que diràs, per dir que hi ha participat 700 nens, no cal ser un Pompeu Fabra. Afegiu que l'oficina de Normalització ha perdut aquest nom que n'indicava l'objectiu i passa a dir-se de Promoció. La retallada queda a la vista, no? No és que en la nostra innocència ens pensàrem arribar un dia o altre a una situació de normalitat, però el canvi fa témer que l'administració s'endinsarà en les dreces que ja trepitja el Consell balear de Tutan Kamon Bauzá.

Un altre

Un tafaner que ha seguit més de prop els passacarrers de què parlàvem a dalt ha constatat que les obres de teatre del Rondaller,

text LA COLLA DE TAFANERS

tootes, però tootes, són en castellà. Fins i tot en varietats dialectals menys sentides, com la del pallasso argentí. Com havíem dit anteriorment *Benicarló, munisipio turístico*, no? Amb la marxa que porten ni els de casa ens podem entendre. És el que esperen els que ens visiten: jotes al Morrongo, teatre en castellà i duos musicals que els amarguen el descans. Ah, i 50 caps de

bestiar boví baixant pel camí la Mar. Tot ben exòtic. De categoria!

I un altre

Però sembla que açò del teatre de carrer, *perdón, teatro de calle*, no té res a veure amb la dèria nacionalista espanyola que va començar amb això innominable de la roja. Ací pel que es veu, i segons indica un tafaner que d'aquestes coses en sap molt, tot es desprèn del nou sistema que ha inventat la nostra Barbaritat Valenciana, on simplement s'està preparant les criatures per al decret de plurilingüisme espanyol. Així serem molt, però que molt sabuts. Hi ha llocs, com a Balears, on l'escomesa és més oberta, més explícita i si voleu violenta, i n'hi ha d'altres, com ací, on la cosa és d'estil vaticà,

ve de la p gina anterior

en la pura tradició dels papes de Xàtiva. O més covard i més hipòcrita, com en tot. Com diu el clàssic de RAC1, se'ns pixen a la boca i ens volen fer creure que plou. Rebaixen les hores de valencià i ens venen que els xiquets dependran més anglés, quan els únics monolingües són precisament els que només n'estudien una de llengua. Tots els experts afirmen que al plurilingüisme s'arriba des del bilingüisme, però ací no cal fer-ne cas. En aquesta terra de promissió, igual que ens van fer bilingües amb un decret, es pensen que amb un altre ens faran trilingües. Això sí, sense posar un duro ni escoltar el que diuen els que en saben. Que no els hem votat? Doncs què han de preguntar a ningú.

Fumadors de platja

Curiosa la iniciativa que ha tret *La Filoxera* pels que són fumadors... de platja. Nosaltres,

tot i no tenir tirada al fum del cigarret, no podem fer més que congratular-nos pel fet que hagen pensat de regalar, amb la revista, eixa espècie de con de color groc, suposem perquè es veja bé, que s'enclava a la sorra, perquè els fumadors no utilitzen les platges com a cendrer particular. Ara, deuen tenir un conveni amb el xiringuito de Pepito atès que la publi impresa a l'estri de marres porta el seu nom. I ací nosaltres fent-los propaganda a uns i altres. No ens en sortirem mai. Haurem de demanar-los que ens deixen una secció a *La Filoxera*, a vore si l'amo de *La Veu* es pica i ens regala una orxateta debades. Açò últim... millor!

Pescant amb la xarxa

I continuant amb el que vam comentar de les millors imatges quer circulen per la xarxa, sobre les tisorades, ens n'han enviat una que sens dubte no deixarà indiferent ningú. Sobretot perquè quan toquen la butxaca de l'exèrcit és que, realment, les coses van realment malament.

Ara, aprofitant la vella tècnica de l'home anunci, hi han posat imaginació i s'han tret del barret el tanc-anunci.

L'Ajuntament paga en espècie

Els tafaners, que d'això de parar l'orella i tafanejar en saben una mica ens hem assabentat que un funcionari de l'Ajuntament de Benicarló acaba d'iniciar les vacances...que duraran sis mesos. Sí, el que llegiu. I és que, segons sembla, seguint amb la política de no abonar hores extres, l'home va presentar les que havia realitzat al llarg de l'últim any perquè li ho valoraren i així saber la quantitat d'hores lliures de compensació que li corresponien. I efectivament...després de baremar-ho s'ha trobat en sis mesos de vacances! Ara cal saber qui farà la feina que feia el protagonista i la d'altres funcionaris que també es troben en la mateixa situació. O vorem com la casa gran tanca per vacances! És una manera original de fer veure que es fa alguna cosa per estalviar diners:

ve de la p gina anterior

en diuen austeritat. Retallar els jornals i repartir més faena amb les mateixes hores. Segur que tot va endavant.

Pilonas, instrucciones de uso

Mireu que és bo el regidor Marzal, també conegut com el regidor de la piona assassina. Com ell també deu pensar que tots els veïns del poble són una colla de babaus, sobretot la vintena que van patir l'atac d'aquest piu agressiu allà on més mal fa, doncs el que diem, ell, el més llest de la classe, ha plantificat, al costadet de cada piona de marres un cartell ben curós on ens indica, en un castellà que es podria haver estalviat, "Precaución, pilonas automàticas". És el mateix que quan a la rambla de Barcelona, posen un cartell que indica "Perill de robatoris". Home, no valdria més solucionar el mal funcionament de l'artefacte o, ja posats, detindre o espantar els lladres?

Cursa d'obstacles

I ficats en el fregao, al costat de la piona, també hi ha al terra una mena de botadoret, morts o com els hi vulguem dir que, a banda de fer la guitza al personal que ha de passar per la ditxosa piona, aquest cap de setmana també ha empenyat una mica durant la concentració de gegants que hi va haver a la plaça de Sant Bartomeu. I és que, no sortien per entropessons i més d'un gegant no se'n va anar de morros de pur miracle. I encara sort que la piona estava desactivada que si no... tenim entés que com la majoria entraven per darrera l'església el mortet o

bony al terra va fer malair els portadors dels gegants un darrere de l'altre. Més d'un del poble va pensar que si se'ls arribava a disparar la piona mentre passava el gegant per damunt la sensació hagués estat... espatarrant!

Carta a la directora

Passarel·la sense problema al Morrongo

Fa una setmana aquest setmanari va publicar un escrit meu en el qual em queixava de la ineficàcia d'una passarel·la que hi havia a la Platja del Morrongo perquè no arribava fins al muret que separa l'aigua de la zona del port i la de la platja. I que era motiu de comentaris irònics de part de un bon nombre d'usuaris entre els quals em trobava jo.

El cas és però, que amb promptitud han corregit la deficiència i a dies d'avui els usuaris podem aplegar-nos fins al dic amb la cara plena de somriure i alegria.

I si he utilitzat aquet mitjà de comunicació per fer saber la deficiència, també m'agradaria manifestar amb aquestes paraules el fet de la rapidesa en el reparament.

Encara que si he assenyalat que als rostres dels usuaris

hi ha somriure i alegria amb motiu de la passarel·la, els morros i els comentaris per la carta que als veïns de la ciutat ens ha arribat de la Diputació són de color negre, d'un atzabeja total ben polimentat i ben lluent. I és que l'escrit diputacional no fa servir precisament paraules d'amor, sinó altres com: notificación, liquidación, tasa, ordenanza, eliminación, consorcio, consecuencia, gestión tributària, ejecución, fraccionamiento, decreto, ley reguladora, texto refundido, epígrafes... I a més acaba amb números pesarosos com 79'50 euros i en altres cassos més elevats que no ajuden de cap manera a l'humor encara que s'haja completat la passarel·la.

N'estic segur que la totalitat dels beneficiaris de la passarel·la completa de la Platja del Morrongo, consorciadament, preferiríem que estigués inacabada en comptes d'haver rebut la carta de la Diputació.

Jaume Rolíndez

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Abans de començar li vull dir, senyora Garcia, que estic cansat, molt cansat. Però també estic fart, molt fart. Estic cansat perquè els anys passen, les idees s'esgoten i cada vegada me n'adono més de les meues limitacions a l'hora d'omplir, setmana rere setmana, aquesta pàgina. Com he dit tantes vegades, els temes sempre són recurrents i tornen cíclicament a protagonitzar aquesta publicació. Jo ja no sé de què escriure perquè tot el que s'ha pogut dir, ja s'ha dit. Per exemple, aquesta setmana torna a aparèixer l'assumpte de la nova taxa d'escombraries. Tothom es queixa. L'altre dia vaig vore a una de les cadenes comarcals un anunci al respecte on es deia clarament, que aquesta taxa va ser aprovada per unanimitat de tots els representants al consorci eixe que, no hem d'oblidar mai, va tindre com a primer president el nostre inefable, impertorbable, inimitable, inabastable i inigualable Jaime Mundo. Ara jo em pregunto que si és veritat que tots els partits polítics van votar a favor, de què collons ens estem queixant, tenim el que ens mereixem, que per això vam ser nosaltres els que vam anar a votar. Que no és just? Que no és equitatiu? Que és desproporcionat? No ho sé. De moment jo ja he pagat. Segurament aquests diners aprofitaran per a col·locar algun compromís d'algun polític a aquesta planta de residus. I què? No estem pagant una quantitat indecent d'assessors a la diputació de tots els partits polítics? A mi tant em fa mantenir cinquanta com cinquanta-cinc recomanats. Mentre tots votem el que estem votant, les coses no canviaran perquè els dos partits majoritaris, fan el mateix i no saben apartar la vista de la meseta i així ens va tot. Ens podem qualificar amb qualsevol adjectiu, que de bobos no en sortirem. Per això també estic fart. Fart dels polítics que només busquen el seu interès, que no saben escoltar,

que estan al seu món fantàstic de privilegiats on no els falta de res, que viatgen de gorra, que decideixen quant volen cobrar i que només saben dir paraules buides i s'amaguen en els tòpics per a fer les seues llaunes de discursos. Fart de vore com tots fan allò que han criticat als altres, i que quan arriben al poder, només se'n recorden dels "que hay de lo mio" amb criteris polítics abans que pràctics. També estic cansat i fart de vores com setmana rere setmana, els nostres botiguers tenen "tendes" i no botigues, i no se'ls canvia el nom i se'ls diu "tenderos" o, directament, indis sioux, que eren els que vivien en tendes. També estic fart de que ens deixem portar pel consumisme tot caient en mans de les grans distribuïdores que, per un costat ens donen un duro a quatre pessetes i per l'altre ens el fan pagar a deu pessetes i nosaltres tan contents. Mentre fan això, els treballadors són víctimes d'un esclavatge modern que consisteix bàsicament en imposar horaris, rebaixar descansos, fer minvar jornals i pegar-los un puntada al cul quan ja no els fan falta. Mentrestant, nosaltres allà, a buscar el xollo i a pensar el que en hem estalviat.

De la mateixa manera que la paraula "tenda" s'ha escampat amb més rapidesa que un tumor maligne, a la pàgina cinc fa la seua aparició un vocable al qual se li ha aplicat la mateixa regla de tres i ens ha sortit rodó: "tenda" és a "tienda" com "vivenda" és a "vivienda". Fantàstic. Sense entrar a discutir la validesa de totes dues paraules, vaig a fer-li un pregunta, senyora Garcia. No són més boniques i més nostres les paraules "botiga" i "habitatge"? Tampoc no he entès la frase "...i que van a per totes a la mar". Per cert, a la foto que apareix a la pàgina cinc podem vore una immensa massa forestal ben prop de la mar que m'ha fet dubtar que es tractés del nostre poble. Després d'observar-la detingudament he arribat a la trista conclusió de que, efectivament, es tracta del nostre poble fa uns pocs anys. Si, si, he pensat, molt d'ecologisme, molta sostenibilitat i molt de romanç, però davant d'un bon grapat de bitllets els principis trontollen. L'ecologisme que el practiquen a les finques dels altres, que els arbres de les meues són meus i faig el que vull amb ells.

Au, aquesta setmana ja està bé.

DISSIDENTS!

A la plaça Mossén Tomàs, abans coneguda com a plaça Extremadura, un mur de formigó sentència en castellà: “Españoles: Franco, ha vuelto”. Aquestes paraules han estat reivindicades pel Front Benicarlando Popular (FBP) i tenen els dies d'exposició pública comptats. El dia de la inauguració de tan magnífica plaça desapareixeran igual que les promeses d'un polític. Ja ha sigut motiu de sorpresa i profunda satisfacció que aquest pensament no afí al règim haja resistit a la via pública des de l'hivern. Tal vegada el censor no haja entès que l'autor no pretén celebrar aquest macabre retorn.

Els que sí l'han analitzat a fons són els membres del Front Popular de Benicarló (FPB). La seua Assemblea Política Local ja ha manifestat la seua disconformitat amb els seus acèrrims enemics del Front Benicarlando Popular (FBP). “Afirmar la tornada de Franco suposa acceptar que se'n va anar i, per tant, legítima aquesta falsa democràcia capitalista i espanyolista que oprimeix al poble benicarlando” – ha manifestat el Síndic Major per a la Premsa que Només Publica en Valencià (SMPNPV). No obstant, el Front Benicarlando Popular (FBP) no reconeix la crítica “d'aquells traïdors del Front Popular Benicarlando” (FPB), que un dia foren sorpresos menjant llagostins del poble del costat. Aquest fosc assumpte suposà l'esclat d'una escissió immediata de l'organització mare. Per la seua banda, la Unió Popular Benicarlanda descarta entrar en absurdes polèmiques. Malgrat això, el seu Director de l'Organització per a Temes Irrellevants (DOTI) ha dedicat a ambdues organitzacions una sola paraula: dissidents!

“Era un home. Ara és un poli”

Els esportistes que acudim a la piscina municipal i les pistes d'atletisme, els dies que honrem el nostre cos, també gaudim d'una excel·lent invitació a la reflexió i el cultiu de la ment. *No tot ha de ser follar*, que va dir el filòsof. Un dels murs que configuren el camí que porta a les instal·lacions esportives té exposada una obra mestra de l'art urbà benicarlando: un mural de colors diversos on dos ninos capgrossos i cadavèrics mantenen una breu però intensa conversa. El primer d'ells, somriure malèvol i irònic, afirma: “Era un home”. El segon, malcarat, li respon: “Ara és un poli”.

Els lectors més espavilats ja s'han adonat que l'escena està inspirada en una cançó (“Era un hombre”) de La Polla Records, aquell grup basc de punk rock dels anys vuitanta i noranta. La lletra d'aquest tema, la trobareu fàcilment a internet, manifesta obertament l'antipatia del conjunt de música cap a la professió policial. No entraré en més detalls perquè la profunditat del pensament excedeix l'espai d'aquestes línies. A més, en aquests moments no és necessari un assaig filosòfic que demostre la vigència o no de la cançó. Convido a que cada atleta reflexione segons els propis criteris i principis. Només vull plantejar que, ara que sembla que la compra de la casa del Marqués és una utopia econòmica, no estaria malament que el nostre Exquisit Ajuntament invertís en art urbà. Comencem per

declarar aquest mur Bé d'Interés Local. Que cap especulador el pugua tombar. No és la glòria de les manises valencianes però al nostre poble pocs totxos de formigó contenen tanta capacitat per al raciocini.

MERDA I LLIBERTAT

“L'avinguda Llibertat està plena de merda i no és cap metàfora”- m'ha assegurat molesta una veïna d'aquell carrer. Resolt a comprovar la veracitat de la informació he provocat una discussió amb un amic per un assumpte menor i, aprofitant l'avinentsa, m'he fet l'ofés i dignament l'he enviat a la merda. De forma misteriosa, l'amic de laboratori s'ha fos i ha aparegut desconcertat a l'avinguda en qüestió. “El cercle comença a estar quadrat” –he rumiat. No obstant l'evidència manifesta, he evitat deixar-me portar per l'eufòria que domina l'articulista en trobar tema per a un escrit i he volgut anar més enllà encara. He fet del rigor periodístic la meua senyera i m'he constituït jo mateix en tercera font informativa.

Al llarg de setmanes i més setmanes, he passejat aleatòriament a diferents hores per aquella via de tan il·lustre nom. Al matí, al migdia, al vespre i a la nit he recorregut sense defallir les dues voreres: primer l'esquerra, després la dreta; amunt i avall, avall i amunt. He pres fotografies, notes, longituds, gruixos i tota mena de dades objectives amb què recolzar les meues paraules i, ara sí, faig públiques les conclusions científiques de l'estudi escatològic del carrer. La mitjana d'excrements jacents és de 9,8 per dia: 3,6 corresponen a animalets menuts, 5,1 a animals grans i 1,1 a homínids o semblants. Si comptem que el carrer té una llargària aproximada d'uns cent cinquanta metres, cada 15,3 metres trobem una generosa ejecció animal. Per tant, la conclusió és clara: l'avinguda Llibertat està plena de merda i, encara que podria ser-ho, no és cap metàfora.

TOLITO

EL TEATRE I EL MÓN

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

19 – VII – 2012

Assistim a la representació de *Senyoreta Júlia* al teatre Romea de Barcelona. Considerada l'obra mestra d'August Strindberg, autor suec considerat un dels pares del teatre modern, la va estrenar l'any 1888. La senyoreta Júlia que havia estat educada com un noi per una mare independent, en una festa en la nit de Sant Joan es mescla amb els criats, en sedueix un amb qui manté una relació sexual i després de considerar que la diferència de classes fa impossible aquest amor, el criat la incita al suïcidi. Es diu que Strindberg, que era un home misogin i que va viure tres matrimonis desastrosos, d'origen humil, va escriure aquesta obra per desprestigiar una de les seues dones, actriu i d'origen aristocràtic.

La versió representada al Romea i dirigida per Josep Mª Mestres, és una nova versió escrita per l'autor anglès Patrick Marber, que suavitza alguns dels punts més foscos de l'obra original, i la situa en l'Anglaterra de 1945, la nit en que els laboristes guanyen les eleccions, un moment en què s'obren noves esperances en la societat britànica. Júlia ve de festa i entra en la cuina on es troba John xofer de la família amb qui passa una nit d'amor, aquest li confessa que des de petit l'havia estimada, però en alguns moments de la conversa li surt també la ramalada de l'educació servil i masclista en la que ha crescut i la menysprea. John malgrat els nous temps que s'acosten, és incapaç de superar el seu estatus social i la relació amb Júlia es fa impossible.

El muntatge està impecablement realitzat i destaca sobretot la magnífica interpretació de Cristina Genebat en el paper de la senyoreta Júlia.

20 – VII – 2012

En el Teatre Lliure de Barcelona assistim a l'estrena a l'estat espanyol de *El gran teatro del mundo* de Calderón de la Barca, en versió de Calixto Bieito i música de Carles Santos. Calderón va escriure aquest acte sacramental per a ser representat el dia de Corpus els anys 1635-36. És una obra al·legòrica en què el món és converteix en un teatre, on l'Autor (Déu) dona a cada ser humà un paper, el Ric, el Pobre, el Rei, la Discreció, la Bellesa, el Llaurador, un Nen que mort abans de nàixer, i en aquest muntatge s'afegeix una ànima en pena. L'Autor

Els Dies Gloriosos

concedeix als personatges l'oportunitat d'actuar d'acord amb el seu lliure albir, i una vegada els arribe la mort hauran de deixar al món tot el que tinguen i presentar-se davant d'ell per a veure si han fet bé el seu paper.

En aquesta versió Calixto Bieito ha despullat el text de Calderón dels paisatges més moralitzants, i l'ha relacionat amb les circumstàncies actuals en què com en el barroc estem travessant un temps de crisi i el ser humà es troba sol al món sense saber qui governa la seua vida. El muntatge és d'una crueltat inusual que arriba en ocasions a la repulsió, els actors realitzen un extraordinari treball físic. El missatge que ens dona es desolador. La música de Carles Santos, amb el segell propi del músic vinarossenc, es molt apropiada al que es veu en l'escenari on destaca l'espectacular escenografia futurista de Rebecca Ringst. Un espectacle que no deixa indiferent.

28 – VII – 2012

He llegit *No era lluny ni difícil* l'últim poemari de Joan Margarit. El poeta s'enfronta amb el pas del temps en un diàleg amb ell mateix on recorda la mort de les seues persones estimades i pretén afrontar la preparació sense por a la seua pròpia mort, habitant d'un temps que ja no és el seu. Un poemari ple d'emocions intenses en què el ser humà s'enfronta amb el seu trist final. Un esplèndid llibre poesia.

“EXPRESIÓN COLECTIVA”

exposició d'art

Inauguració divendres 17 d'agost al Magatzem de la Mar, a les 19:30 h.

Acaba el Campus de Basquet de Cabanes organitzat pel CB Benicarló i l'IB Vila-real

text i foto VICENT FERRER

Ha finalitzat la primera edició del Campus de Bàsquet Ciutat de Cabanes, organitzat pel CB Benicarló i l'IB Vila-real. El resultat ha estat un èxit pel que fa a treball, comportament, diversió, activitats de tot tipus, com la gimcana, la discoteca, les competicions nocturnes i els partits de la selecció. Cal agrair a totes les persones que han pres part en el campus, per la seua assistència i col·laboració i que han propiciat el gran ambient que ha hagut. També als jugadors, als entrenadors i monitors i a tota aquesta gran família, que esperem no tarde massa en tornar a reunir-se.

Castell de Peníscola-Benicarló: sis partits de pretemporada i presentació l'1 de setembre

text i foto

VICENT FERRER

Sis partits de pretemporada disputarà es Castell de Peníscola-Benicarló abans del començament de la competició. La data de presentació serà l'1 de setembre en el Pavelló Poliesportiu de Benicarló.

El primer d'aquests partits, que servirà perquè l'entrenador, Ricardo Iñiguez vaja veient en acció a tots els jugadors de la plantilla, serà el dissabte 18, en la pista del FC Barcelona. El següent partit, el dimarts 28 a Sogorb. El tercer partit serà el dissabte 1 de setembre, després de la presentació oficial de les plantilles del Castell de Peníscola-Benicarló, en el Pavelló Poliesportiu de Benicarló. Després

d'això es jugarà un partit contra el Playas de Castellón; el quart partit serà a Mislata, el dissabte 8 de setembre. El cinquè a Peníscola amb la visita del Sogorb, el dilluns 10 de setembre. I l'últim com a devolució de visita, al Playas de Castellón, el dissabte 15 de setembre.

ES DE SER INÚTILES!

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Diuen que els gitanos volen mals inicis per als seus fills, jo, però, què volen que els diga? Trobo que sempre més val bé que malament i comencem amb victòries, millor que millor que millor. Comento açò perquè de moment el CDB compta les seues actuacions per victòries. No victòries d'aquelles ajustades i miserioses, no, sinó victòries contundents, espectaculars. Dissabte passat vam jugar al camp de l'Orpesa (Marina d'Or ciudad de vacaciones, digamé?) i vam guanyar, compte, per un gol a set. Això és molt, no? Al dia següent, vam anar al San Fernando d'Alcalà de Xivert i la cosa va ser més modesta però Déu n'hi do: un gol a cinc. És cert que són equips d'una categoria inferior, però ja sabem que normalment aquesta gent juga unes quantes revolucions per damunt de les seues possibilitats quan s'enfronten a algú que teòricament és millor; i més si aquest algú és el Benicarló, equip del poble –n'estic segur i orgullós- més antipàtic de tot el País Valencià.

Demà dia 11 tenim els aficionats jornada completa. A partir de les set de la tarde es farà la presentació i jugarem un amistós contra el Borriol, de la tercera divisió. Seran de tercera divisió, però són de Borriol, un poblet que per obra i gràcia del tal Sergio García (amb accent aquest, amic de la família Fabra que se jodan) té un equip dos o tres categories per damunt d'allò que realment li correspondria. Tindrem ocasió de comprovar amb quins arreus podrà comptar Martorell per encarar una temporada que s'endevina complicada a causa de les fortes inversions que s'han fet en algunes plantilles. M'ha dit que a hores d'ara tenim la barbaritat de trenta jugadors disponibles. Si l'entrenador no vol tindre mals rotllos, n'haurà de descartar deu com a mínim, i més si tenim en compte que sempre hi ha la possibilitat de pegar mà a l'amateur (que no ho són tots amateurs?). Molt de coneixement, fermesa, mà dura o tova segons convinga i al tanto que ens marquen el primer gol, Martorell, si hi ha jugadors que no valen per a preferent, fora, siga qui siga el jugador, fill d'un amic, familiar d'un directiu o saludat d'un regidor. Després del partit hi haurà una festa a sant Gregori. Es presentarà la dama

de l'entitat i els aficionats i socis tindran ocasió de departir amb futbolistes, directius i cos tècnic. Em sembla una magnífica idea, una iniciativa que no havia tingut fins ara ningú i que confio que serà un èxit. Imponderables familiars m'impedirán anar, vaja, que la dona m'ha dit que en dissabte a casa, que després m'engato, arribo tard a dormir, faig massa soroll i que no, que no tinc sentit de la mesura.

He sentit per no sé on que ja tenim el calendari de la propera temporada. Professional com sóc, ara mateix interrompré la redacció d'aquesta plana i consultaré per l'internet com ha quedat la cosa. Fins ara mateix.

Ja està. El primer partit el juguem a casa contra el Massamagrell, el dia un de setembre a les quatre i mitja. Comprovo que qui ha fet el calendari és una autèntica eminència, un virtuós de la imbecil·litat (així, amb geminació), un burro integral. Resulta que veig que el San Jorge, el Vinaròs i nosaltres juguem de moment tots els partits a casa i fora al mateix temps. És de ser inútils que deia aquell de l'APM. Si ja va poca gent a presenciar aquests espectacles, encara ho acabem de posar més difícil. Quina poca lliga que han tingut! Home, home, si n'hi deu de Vinaròs o de Sant Jordi o d'ací mateix que pogueren anar a vore els partits dels seus rivals, algun dineret més es faria en taquilles, no? L'altre partit serà el diumenge dia 9 a les 12.15 al camp de San Ramon (Nonat?) de la pintoresca població valenciana d'Albuixec. Després ve ací el Benicàssim. El següent partit és al Bovalar de Sant Jordi i contra el Vinaròs juguem el quatre de novembre ací a casa i el 24 de març allà.

GUANYADORS

text i fotos CNB

Els diferents triomfs en les travessies de Vinaròs i Cullera, així com la participació en el Campionat d'Espanya Absolut a Terrassa acomiaden una temporada plena de triomfs per als nedadors i nedadores del Club Natació Benicarló.

Un intens cap de setmana en les diferents participacions dels nedadors i nedadores del Club Natació Benicarló en les travessies de Vinaròs i Cullera. El dissabte 4 d'Agost en la travessia al Port de Vinaròs en la categoria Junior, nedant una distància de 2000 m, el duet Lucía-Meritxell sinònim de victòries, es va alçar amb el triomf. Així, Lucía Piñana 1a amb un crono de 00:24,51 i Meritxell Sospedra 2a amb 00:25,34. En la travessia mitjana de 700 m, en la categoria benjamí femenina, la nedadora Ester Segura amb un crono de 00:08,11 es va pujar al podi com segona millor marca participant i també Gemma Rillo que va entrar en la 7a plaça. En la categoria pre-benjamí van participar els germans David García i Oscar García aconseguint la 2a i 7a posició respectivament. El lliurament de trofeus va estar a càrrec de les diferents Autoritats de la ciutat.

En la travessia al Port de Cullera (València) del Diumenge 5 d'Agost es va desplaçar el nedador Miguel Febrer que va salvar la distància de 2500 m amb un crono de 00:34 m aconseguint la 1a posició en la categoria Màster i una excel·lent 6a plaça en la general.

I durant els dies 25, 26 i 27 de Juliol es van celebrar en les piscines del Club Natació Terrassa el Campionat d'Espanya Absolut d'estiu amb una nova participació de Carlos Fuente i Joan Ferran Barrachina que van realitzar una bona competició en termes generals, tenint en compte que la seua categoria encara no és l'absoluta sinó Junior, el que va fer difícil la seua classificació per a les finals. Encara així els resultats van ser els esperats, felicitant una vegada més a aquests campions que ja havien participat aquest any en les edicions a Màlaga i Sevilla.

Impressionants victòries en les diferents travessies estiuenques i estel·lars participacions en els diferents campionats en una temporada molt llarga que ha deixats moments i marques per a la història del Club i que són un exemple a seguir per a tots els que puguen de les categories inferiors, tancant així una de les millors temporades de tota la seua història i que ara ens permetrà descansar el que queda d'estiu merescudament.

